

Nước hoà với bọt tràn xuống nền nhà, tiếng nước chảy vang lên không ngừng nghỉ, Lâm Nhất Phàm nghiêng răng chửi thề một câu.

Nhược Vũ càng tỏ ra cam chịu, hắn càng thấy chướng mắt.

Lâm Nhất Phàm đứng lên định rời đi, còn ở đây thêm, hắn sẽ mất bình tĩnh làm ra chuyện không nên làm.

Nhược Vũ vẫn không ngừng khóc, thấy hắn định bước ra ngoài, cô hoảng loạn nhào tới ôm chặt eo của Lâm Nhất Phàm, gào lên.

-Đừng đi mà, anh đừng bỏ tôi lại.

Lâm Nhất Phàm vừa cứu thoát cô khỏi một con ác quỷ, tên Lâm Khải Trạch đó là loại cầm thú chứ không phải người, đến bây giờ tay cô còn run, tim còn đập mạnh.

Lỡ như hôm nay cô thật sự rơi vào tay của con quỷ hung ác đó, thì cả đời này của cô sẽ sống trong nỗi ám ảnh, loại ám ảnh đó còn đáng sợ hơn cái [hết mà cô từng trải qua.

Lâm Nhất Phàm tuy thô bạo nhưng hắn không hề làm hại cô, còn giúp cô tạo ra một vỏ bọc kiên cố.

Cô có cảm giác, nếu để hắn rời đi sẽ chẳng còn ai có thể cứu giúp mình nữa.

Lâm Nhất Phàm sững người nhìn cô gái đang run rẩy phía dưới ôm chặt mình không buông, trước giờ cô chưa từng chủ động với hắn.

Cũng chưa bao giờ thấy cô yếu đuối như lúc này, loại run sợ này là chân thật.

Cả cơ thể của cô thổn thức, sợ hãi như thể đang cầu xin hắn.

Lâm Nhất Phàm tự mắng bản thân một tiếng, hắn...không đành lòng.

Người đàn ông cao lớn xoay người dang tay ôm lấy cô gái nhỏ bé ở trong bồn tắm, hắn đặt cô gọn gàng trên thân mình rồi ôm lấy.

Nhược Vũ vẫn ôm chặt thắt lưng của Lâm Nhất Phàm không rời, khuôn mặt nhỏ nhắn nép vào khuôn ngực săn chắc ấy.

Nước mắt của cô không thôi rơi, hoà với nước làm ấm một vùng ngực của hắn.

Lâm Nhất Phàm một tay ôm người con gái nhỏ nhắn, tay còn lại gác lên trên bồn tắm, mắt nhìn xa xăm ngoài cửa kính.

Ngoài kia mưa đã bắt đầu rơi, bầu trời quang đãng đã nổi cơn thịnh nộ, sấm sét kéo dài như chia cắt khoảng trời rộng ra làm hai nửa.

Nhược Vũ đã ngưng khóc nhưng vẫn bầu chặt tay vào lưng của Lâm Nhất Phàm, cô biết mình quá đáng, biết mình vô dụng, biết mình đang dựa dẫm vào người đàn ông của một cô gái khác nhưng cho cô xin ích kỷ một lần này thôi.

Khoảng chừng hai tiếng trôi qua, cô gái phía dưới đã không còn run rẩy nữa, Lâm Nhất Phàm nhắc bóng cô lên, lấy một cái khăn tắm choàng qua người cô, bản thân cũng cởi bộ đồ ướt trên cơ thể ra.

Thân hình săn chắc của hắn cứ lồ lộ trước mắt, Nhược Vũ xấu hổ quay mặt đi, Lâm Nhất Phàm trông thấy nhưng vẫn dửng dưng coi bỏ hết rồi quăn một cái khăn ngang eo.

Tiếp đó, hắn không cho Nhược Vũ ra ngoài một mình mà ôm lấy cô đi về phía giường lớn.

Nhược Vũ không vùng vẫy, bởi cô biết hắn bây giờ vô hại.

Hắn đặt cô lên giường, bản thân cũng nằm kế bên, ôm chặt cô vào lòng.

Khuôn ngực hấp dẫn của hắn đập vào mặt Nhược Vũ, cô chớp chớp mắt không dám động đây.

Tình cảnh bây giờ, ngực gần chặt ngực, hông gần chặt hông nhưng Lâm Nhất Phàm vẫn có thể kiểm chế bản thân mình, ít nhất là trong hôm nay.

Lúc này Nhược Vũ đã có thể bình tâm mà suy nghĩ, Lâm Nhất Phàm không hề xấu như anh trai của hắn.

Loại dịu dàng của Lâm Nhất Phàm không hề giả tạo, tuy hắn hay bắt bẻ cô những thứ không đâu nhưng chưa từng làm hại cô điều gì.

Lần đầu tiên cả hai gần nhau mà Nhược Vũ chịu nằm yên không vùng vẫy, đã nửa đêm rồi Lâm Nhất Phàm vẫn không thể chợp mắt, nghĩ tới cảnh tượng buổi chiều ở phòng Lâm Khải Trạch, tay hắn lập tức siết thành nắm đấm.

Hắn ghét Lâm Khải Trạch, càng coi thường độ lưỡng lự của người phụ nữ đang nằm trong vòng tay hắn nhưng nghĩ kỹ lại, lúc hắn mở cửa bước vào cô là đang tìm cách chạy trốn.

Hắn không biết có phải mình nhân từ nên mới tìm cách bào chữa cho cô hay không nhưng nhìn thấy cô bên cạnh gã đàn ông khác, dường như hắn ghen, hắn muốn ăn thịt luôn kẻ đó.

Lâm Nhất Phàm thở dài chán ngán bản thân vô cùng.

Vì sao hắn thay đổi rồi?

Nhược Vũ yên bình nằm ngủ trong vòng tay Lâm Nhất Phàm cả một đêm, lúc thức dậy đã thấy kế bên trống không, nệm cũng đã lạnh.

Nhược Vũ ngồi dậy ngơ ngác nhìn quanh, có lẽ hắn đã rời đi từ sớm rồi.

Cô xuống giường, khăn tắm còn quăn chặt trên người.

Lâm Nhất Phàm coi hết đồ của cô nhưng không hề làm gì quá đáng, có lẽ hắn thấy kinh tởm con người của cô lắm.

Nhược Vũ cười khổ, lấy một bộ váy kín đáo để đi tắm rồi trở ra lơ đãng nhìn căn phòng trống rỗng, đôi mắt đỏ ngầu vì khóc cả một đêm nhìn thấy túi gà rán còn nguyên trên bàn.

Hôm qua thứ này đã cứu cho cô một mạng.

Nhược Vũ chậm rãi tiến tới sofa mở túi gà rán đã lạnh ngắt.

Lâm Nhất Phàm không thích ăn vặt, chẳng lẽ hắn mua cho cô?

Nơi ngực trái lặng lẽ hẫng đi một nhịp, cô đang đề cao bản thân quá rồi.

Nhược Vũ cầm đùi gà nhỏ lên cắn một cái, vẫn chưa bị hư, tất nhiên vị sẽ chẳng còn ngon nữa nhưng đây có thể là tấm lòng của tên mặt lạnh đó dành cho cô.

Nhược Vũ cắn một miếng, rồi hai miếng, đầu đau như quả bom, tâm trạng nặng trĩu.

“Cạch.”

Lâm Nhất Phàm mở cửa bước vào, hắn tưởng cô còn chưa thức dậy, nào ngờ thấy cô ngồi

một góc ăn đùi gà đã để qua đêm.

Hắn nhú mào bước nhanh tới ném đùi gà trong tay cô xuống sàn lòn tiếng.

-Cô làm gì vậy, có biết nó đã hỏng rồi không?

Nhược Vũ như đứa trẻ hư đang lén ăn vụng thì bị bắt gặp, cô ngược lên nhìn hắn với cặp mắt đã sắp đổ mưa.

Cô không tiếc cái đùi gà này, càng không phải sợ Lâm Nhất Phàm cười chê, mà hình như cô thấy bản thân mình bây giờ đáng thương đến tội nghiệp.

Nhược Vũ lặng lẽ quay mặt đi lí nhí nói.

-Cái này anh mua cho tôi sao?

Cô không chắc, chỉ muốn hỏi vậy thôi.

Hắn phủ nhận rồi cười vào mặt cô cũng được.

Lâm Nhất Phàm sưng người, vì cái này là do hắn mua nên cô mới không nỡ bỏ, hay vì cô đang cố tìm cách để được hắn thương hại?

Lâm Nhất Phàm thở hắt một hơi đi vào phòng tắm đóng cửa lại, hắn không muốn đối mặt với đôi mắt ngấn nước đó, tâm hắn bây giờ rối ren phức tạp.

Tại sao hắn phải bận tâm vì cô, hắn việc gì phải tức giận?

Lâm Nhất Phàm đâm mạnh vào tường, thương tích chồng thương tích.

Bàn tay chưa băng bó lại tiếp tục đổ máu.

Khoảng mười phút trôi qua, hắn rửa sạch tay rồi đi ra ngoài.

Nhược Vũ vẫn ngồi yên trên sofa không di chuyển.

Lâm Nhất Phàm bước tới kéo cô đứng dậy.

Đôi mắt từ ráo hoảnh trở nên hoang mang, Nhược Vũ thắc mắc hỏi.

-Đi đâu vậy?

Lâm Nhất Phàm không trả lời cứ nắm chặt tay cô kéo đi.

Lúc này mới có sáu giờ sáng, Nhược Vũ đứng trước sân đợi hắn đi lấy xe.

Đúng lúc này Lâm Khải Trạch lái xe về, có lẽ hắn đã đi cả đêm, thấy Nhược Vũ hắn nhanh chóng dừng xe bước xuống tiến gần đến chỗ của cô.

Nhược Vũ sợ hãi lùi về sau mấy bước, Lâm Khải Trạch cũng ý thức được nên dừng lại, hắn đứng im quan sát rồi nhăn trán hỏi.

-Nhất Phàm dùng lực với em sao?

Cổ tay Nhược Vũ hắn lên vết bầm, cô che lại lắc đầu không trả lời.

Lâm Nhất Phàm chứng kiến hết một màn này, hắn nhấn ga lao đến Lâm Khải Trạch như một cơn gió rồi dừng trước mũi giày của hắn.

-Lâm Khải Trạch, nếu anh muốn chiến, tôi sẽ đấu với anh đến cùng nhưng kẻ thua cuộc sẽ là anh.

Anh em tương tàn chỉ vì một người phụ nữ, Nhược Vũ chỉ muốn trả thù Lâm Khải Trạch, không muốn thấy cảnh này.

Cô nhanh chóng mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ cạnh Lâm Nhất Phàm.